

Attentater paa Kongen, vil blive flyttet over i § 86, der allerede er nævnt i Paragraphen. Ei heller synes det, at Rundskaab om Brud paa Embedspligt i Udførelsen af et Statshverv, eller paa Statshemmeligheder bør medføre Pligt til Angivelse, og Udvalget foreslaaer derfor ligeledes, at § 85 udgaar af den nævnte Paragraphrække. Optages Statsfængsel iblandt Straffene i 1ste Affnit, vil dette gjøre en Redactionsforandring nødvendig i 2det Stykke. (Endring Nr. 56 og 57).

Medens Forgribeelse paa Statsmagterne saavel som Forhindring af de forfatningsmæssige Valg i det Hele eller de lovgivende Forsamlingers Sammentræden have fundet deres Plads i Rækken af de egentlige Statsforbrydelser (§§ 88 og 89), behandler dette Capitel Forhindring eller Forstyrrelse af Retsmøder, Samling af kommunale Myndigheder eller anden lovbefalet Samling i offentlig Anledning (§ 107), og Angreb paa det enkelte Valgs Frihed, Forvanskning af Valgene og Kjøb og Salg af Stemmer ved Valg saavel med Hensyn til de lovgivende Forsamlinger som ved Communevalg (§§ 108—110), og slutter endelig med en almindelig Straffebestemmelse for ulovlig Selvtægt (§ 111). Saavel Ordningen af disse Bestemmelser i det Hele som de valgte Straffe forekomme Udvalget hensigtsmæssige, og det skal alene bemærke, at, om end Fortabelse af Valgret synes en meget passende Straf for den, som neblader sig til at sælge sin Valgstemme (§§ 109 og 110, 2det Stykke), turde det vistnok være hensigtsmæssigt, at Forholdet tillige kalder Bøder efter sig, og Udvalget stiller derfor Forslag om at optage saadan Straf ved Siden af Valgrettens Fortabelse. (Endring Nr. 58 og 59).

Tjortende Capitel.

Om Forbrydelser i Embedsforhold.

Vor nuværende Lovgivning indeholder efter sin Bestaaenhed ikke almindelige eller udtømmende Regler om de Forbrydelser, der ere

Gjenstand for dette Capitel, men alene enkelte spredte Bestemmelser, og Domstolene have derfor paa dette Omraade særligt været henviste til i ulovbestemte Tilfælde at anvende Analogie. Misligt som dette i og for sig er, har det netop her været forbundet med saa meget større Ulempe, som de Lovforrifter, der skulde tjene til Veiledning, hidrøre fra høist forskjellige Retsperioder og ingenlunde staae i god indbyrdes Samklang. Medens nogle bestemme Straf af Embedsfortabelse for ringe Forseelser, fastsætte andre Bøder for meget betydelige (s. Ex. Fr. 3. Juni 1796 § 26), og det har naturligviis ikke været tilstrækkeligt til at afhjælpe Manglerne, at en af vore nyere Love (Fr. 15. April 1840 om Meened og dermed beslægtede Forbrydelser § 10, jfr. § 14 og Fr. 11. April s. A., §§ 69 og 76) udtaler, at under Sættelse af de Lovbestemmelser, der ere givne angaaende forskellige Arter af Forbrydelser, hvorved Embedsmænd ville svige den Ed, de have svoret Kongen, skal Embedsfortabelse være den almindelige Straf for ethvert forsættligt Brud paa denne Ed, forsaavidt ikke deri maatte indeholdes en Forbrydelse, der efter Lovens Forrifter eller Grundsætninger kræver en endnu højere Straf. Der aabenbarede sig imidlertid dog i denne Udtalelse en alvorlig Villie til at vaage over Embedsstandens Reenhed og til at rejse Værn for Borgersikkerheden imod Embedsmisbrug. Det tør vel saaledes allerede efter den nugældende Ret ansees som den almindelige Regel, at ethvert grovere Brud paa Embedspligt fører Embedsfortabelse med sig. Det samme Synspunkt og den samme Aand have været ledende ved Lovudkastets Forrifter i dette Capitel.

Udkastet har ikke indladt sig paa at opstille noget almindeligt Begreb om Embedsforbrydelse og har end ikke udtrykkeligt draget nogen Grændse imellem saadanne Overtrædelser af Embedspligt, der alene falde ind under Foesattes disciplinaire Myndighed, og dem der maa være Gjenstand for de borgerlige Domstoles Behandling og Afgjørelse (jvfr. § 139), men fremstiller en Række af de praktisk vigtigste Embedsforbrydelser og Forseelser, giver derefter Regel for beslægtede, men ikke særligt omtalte Forhold (§§ 138 og 139), og ender